

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Et Besøg

Citation: Fibiger, Mathilde: "'Et Besøg'", i Fibiger, Mathilde: "*Et Besøg*", 1851, s. 72.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger02val-shoot-idm139950813747520/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: "Et Besøg"

andet end at I skulde underordne det Verdslige for det Aandslige, og søge Livet for I søgte Veilingelserne for at leve. Betragtet som Middele ere de verdslige Fornøielser og Interesser gode nok; vi behøve Kjæseren saalange vi leve og maae derfor ogsaa give ham hvad hans er. Han selv er indsat af en høiere Magt, og ved at forfomme hans Tjeneste, eller ved at udføre det slet, som han medrette kan fordre af os, forfomme vi ogsaa Ideen. Fordi det Gode skal gøres, skal det Andet ikke forfømmes, men naar vi forfomme det ene Fornødne, kan det kun lidt hjælpe os, om alt andet er udrettet til Punct og Præk. Gensigten dermed er tabt — det fører til Ingenting! Hvad nyiter det Dig at Du saarer og høster og samler i Røde, naar du ikke saarer i Anden, og ikke har samlet Skatte i det evige Liv? Hvad har Du saa tilbage, naar Du døer?

Og de verdslige Fornøielser — hvortil fører de, naar de ikke betragtes som Middele, men som Maaal? Jeg vil vise Dig et Billede, som Du kanske allerede kjender, men som man ikke lidt nok kan komme til at tænke paa. Husker Du Historien om den syge Stakkel, som absolut vil paa Val, skjøndt hun er kristen og elendig? — Da Moderen kommer ind til hende, sidder hun død foran Spejlet, med forlorne Krøller i sin stivne Haand, og med et Smil paa Læberne, omringet af Valblomster, Smilfrukter, o f. v. — Dette har altid forebavet mig som det radsomste Billede af Edelaggens Beder-

ihjggelighed, og jeg kan godt forstaae at Alfky derfor kunde bringe unge Piger til at gaae i Kloster. Men, det er igjen en Uretfærdighed at fordømme Fornøielseerne i og for sig, fordi vi fordømme den Retfærdighed og aandelige Usælsked, hvorved de føre til Udelæggelse. Livet er ikke saa rigt at det kan taale at miste noget af sin Prydelse! Og det er det sande Vard ved Fornøielseerne at de forstønnede vor fattige jordiske Tilværelse. I detmindste har jeg felt det saaledes naar jeg saae en ung, sød Pige handse, glad og smilende, med Roser i Haaret -- selv en levende Blomst, et yndigt Maleri af Vorherre! Naar jeg saae hende hengivet til Fornøielsen, ganske levende i Diebliffet, uden selv at vide, at dette laaner sin Glæde, sin Sjæl af det Evige, som rører sig ubevidst, men ogsaa ubesmittet i Dybet af hendes eget elskelige Væsen! -- Saaledes behager hun vist sin Skaber bedre, end om hun laae paa Kna i en Gælle, og læste udenablærte Bønner! Hvor Alder har sine Blomster! -- Lad Ungdommen beholde de røde Roser; da ville „de hvide Blade forvandlees til Englevinger, naar det jordiske Blus er slutt.“

Det er saa langt fra mig, at ville ubelufte noget Menneske fra Livet og Glæden, at jeg snarere sørger over at I selv bidrage dertil, ved aldrig ganske at hengive Over til noget! Man maae hengive sig til Livet, naar man vil leve; det nytter kun lidt, at komme hen og ude for Tilværelsen, eller, naar man vil brive det vidt, give Gaanden til Hilsen -- Laster Du Dig ikke i dens Urne